

ΚΗΡΥΓΜΑ

ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ

κ. ΗΣΑΪΑ

ΚΑΤΑ ΤΗ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

«Εί έμέ έδίωξαν, καί ύμᾱς διώξουσιν...» (Ίω. ιε' 20).

Είναι του Κυρίου μας Ιησού Χριστού ο λόγος αυτός. Και τον εκφώνησε και τον απηύθυνε στους μαθητές του σε πρώτο στάδιο το βράδυ της Μ. Πέμπτης, κατά την τέλεση από τον ίδιο της πρώτης επί γης Θείας Λειτουργίας και της Θείας Ευχαριστίας στο «ὑπερῶν» της Ιερουσαλήμ, αλλά και διαχρονικά τον απευθύνει σε όλους τους πιστούς ακόλουθούς του.

Θέλησε ο Κύριος και με τα πιο πάνω λόγια, αλλά και με άλλες συμβουλές και παρακαταθήκες του, να διαγράψει την επί γης πορεία της Εκκλησίας και της ζωής της, αλλά και τη ζωή των μελών της. Δεν έδωσε γήινες και εγκόσμιες υποσχέσεις ο Χριστός. Το θεϊκό και διορατικό του βλέμμα εκείνη τη στιγμή στο υπέρωο υπερακόντιζε τα στενά χρονικά και γεωγραφικά όρια του οικίσκου της Ιερουσαλήμ και

έβλεπε και παρουσίαζε ως παροντικά, μελλοντικά πράγματα και γεγονότα.

Έτσι, προετοιμάζει τους μαθητές και συνεχιστές του έργου του. Και όχι μόνο δεν τους δίδει αρεστές σ' αυτούς υποσχέσεις, αλλά, αντίθετα, τους προειδοποιεί και προοδοποιεί για το άναντες και μαρτυρικό του δρόμου, που τους αναμένει. «Θα δεχθείτε διωγμούς και προπηλακισμούς. Θα υποστείτε εξευτελισμούς και κακώσεις πολλές. Και όλα αυτά θα τα υποφέρετε, όχι για την άτυπη ή εγκληματική συμπεριφορά σας. Όχι. Αλλά «διά το όνομά μου» (Ίω. ιε' 19-20). Γιατί «βαστάζετε» (Ίω. ιε' 21) κρατάτε στους ώμους και στην καρδιά σας την αγάπη σας για μένα» (Ίω. ιδ' 15), υπογραμμίζει ο Κύριος.

Και οι προφητικοί αυτοί λόγοι του Χριστού δεν άργησαν να εκπληρωθούν. Πρωτόλεια θύματα υπήρξαν ο αδελφός του Ευαγγελιστή Ιωάννη και μαθητής του Κυρίου, Ιάκωβος, του οποίου «άνειλε» με μάχαιραν ο Ηρώδης (Πράξ. ιβ' 2).

Και στη συνέχεια ακολούθησε το μαρτύριο του Στεφάνου, ενός εκ των επτά διακόνων και τον οποίο οι φανατισμένοι Ιουδαίοι σκότωσαν διά λιθοβολισμού (Πράξ. ζ' 58).

Δια να αναγάγει στη συνέχεια, ως τρόπο ζωής, το «διά Χριστόν» μαρτύριο ο Απόστολος Παύλος, γράφοντας: «Υπό Ἰουδαίων πεντάκις τεσσαράκοντα παρά μίαν ἔλαβον, τρις ἔρραβδίσθην, ἅπαξ ἐλιθάσθην τρίς ἐναυάγησα, νυχθήμερον ἐν τῷ βυθῷ πεποίηκα...» (Β' Κορ. ια' 24). Και αλλού και πάλι συνοπτικά ο ίδιος Απόστολος θα διαλαλήσει: «Ἐγώ γάρ τά στίγματα τοῦ Κυρίου ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω» (Γαλ. στ' 17).

Και η πορεία, όχι μόνο του Παύλου, αλλά και άλλων Αποστόλων και διαδόχων τους, όπως του Αγίου Ιγνατίου του Θεοφόρου, Επισκόπου Αντιοχείας, υπήρξε μαρτυρική. «Από την Αντιόχεια», γράφει, «με οδηγούν διαμέσου ξηράς και θάλασσας προς τη Ρώμη, δεμένο με δέκα «λεοπάρδοις», δηλαδή άγριους στρατιώτες, που μοιάζουν με λεοπαρδάλεις, και, αν τολμήσεις να τους ευεργετήσεις, γίνονται χειρότεροι».

Για να αποβεί τελικά η ζωή όλων των μελών της Εκκλησίας έμπληη διωγμών και μαρτυρίου. Σύμφωνα με κάποιες μετρήσεις, οι Χριστιανοί, θύματα των διωγμών των πρώτων τριών αιώνων, υπερβαίνουν τα δέκα εκατομμύρια.

Και ο εορταζόμενος σήμερα Άγιος Δημήτριος, όπως και ο Άγιος Ηρακλείδιος, ανήκουν στην εκλεκτή μερίδα των μαρτύρων, οι οποίοι με

«πορφύραν και βύσσον» τα αίματά τους έβαψαν τον άρραφο χιτώνα της Εκκλησίας.

«Εί έμέ εδίωξαν καί ὑμᾶς διώξουσιν», λοιπόν. Ο λόγος αυτός δεν γνώρισε ποτέ χρονικά όρια. Οι διωγμοί της Εκκλησίας ποτέ δεν έπαυσαν. Γιατί και μετά το διάταγμα των Μεδιολάνων περί ανεξιθρησκείας το 313 μ.Χ., οι διωγμοί έμελλε να πάρουν μια άλλη μορφή και τροπή και να μετακενωθούν στο σχήμα των αιρέσεων. Μετά τους αιμοβόρους διώκτες, «άνέστησαν άνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ άποσπᾶν τούς μαθητάς (του Χριστού, τα μέλη της Εκκλησίας) όπίσω αὐτῶν» (Πράξ. κ' 30). Ο Μ. Αθανάσιος εξορίζεται έξι φορές και παραμένει συνολικά για δεκαπέντε χρόνια στην εξορία. Αλλά και ο Άγιος και ομολογητής Μεθόδιος, κατά την εικονομαχική περίοδο, για να υπενθυμίσομε κάποιες περιπτώσεις, η οποία κράτησε πάνω από εκατό χρόνια, εγκλείεται με δύο κακούργους μέσα σε απaráκλητο σπήλαιο, για να υποστεί στη συνέχεια το μαρτύριο της κακοσμίας του σάπιου σώματος του ενός εκ των δύο, ο οποίος απέθανε.

Αλλά «τίς ικανός έκτραγωγήσαι τάς θλίψεις» του λαού του Θεού, καταγράφει, κλαίοντας και ο Άγιος Νεόφυτος ο Έγκλειστος, της

Κύπρου μας, για τη συμφορά, η οποία επεδήμησε στη Ρωμιοσύνη επί Φραγκοκρατίας!

Και η Τουρκοκρατία; Η λαίλαπα και η πανώλης τούτη, πώς κρίνεται; Ως συμφορά και οίμωγή ανεκκλήλητη. Γιατί, πέραν του αναρίθμητου πλήθους των νεομαρτύρων, -την ένδειξη των μαρτυριών τους καταχωρίζουν οι Άγιοι Νικόδημος ο Αγιορείτης και Μακάριος Νοταράς στο Νέο Μαρτυρολόγιό τους-, υπολογίζεται ο αριθμός των παιδιών μας, τα οποία οι Τούρκοι μεταποιούσαν σε εχθρούς μας, τους γενίτσαρους, σε 3,5 εκατομμύρια.

Και οι διωγμοί με την πολυποικιλότητα και την οξύτητά τους δεν σταματούν ποτέ. «Οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται» (Β' Τιμ. γ'12), διερμηνεύει ο Απόστολος Παύλος. Δεχόμαστε όλοι πολλές φορές πολλούς διωγμούς, δηλαδή θλίψεις, πειρασμούς, δοκιμασίες. Γιατί ο διωγμός, όπως και ο ίδιος ο Κύριος τον περιέγραψε, παρουσιάζει και μέγεθος και εύρος και πολυμορφία. Πόσο παραστατικά το προδιαγράφει αυτό ο Κύριος στο σημερινό Ευαγγέλιο: «Εἰ ἐκ τοῦ κόσμου ἦτε, ὁ κόσμος ἂν τό ἴδιον ἐφίλει. Ὅτι δέ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστέ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος» (Ἰω. ιε' 19).

Έτσι διωγμούς και πειρασμούς και κινδύνους αντιμετωπίζει ο Χριστιανός και μέσα από το ευρύτερο περιβάλλον που ζει, αλλά και μέσα στο στενό οικογενειακό περιβάλλον. Ακόμη και ο ίδιος ο εαυτός μας πολλές φορές αποβαίνει, κατά τον Απόστολο Παύλο, «ὁ ἕτερος νόμος», ο οποίος αντιτίθεται στον νόμο του Θεού και μας πολεμά εκ των έσω προς την αμαρτία. «Ταλαίπωρος ἐγὼ ὁ ἄνθρωπος», αναφωνεῖ ο Απόστολος, «τίς μέ ῥύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου;» (Ρωμ. ζ' 24).

Ωστόσο, Σεβασμιώτατε, Πατέρες και Αδελφοί, παρά το πλήθος και τη δύναμη και τον πόλεμο των παντός είδους πειρασμών, είτε με τη μορφή των δοκιμασιών, είτε με τη μορφή του ωμού διωγμού, δεν είμαστε μόνοι. Έχουμε πού και σε ποιον να καταφύγομε. Και η καταφυγή μας είναι, κατ' αρχήν, εκείνοι, όσοι δέχθηκαν και νίκησαν τους διωγμούς και τις θλίψεις, δηλαδή το νέφος των Αγίων και Μαρτύρων της Εκκλησίας μας και πάνω από όλους ο ίδιος ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός, ο «πρώτος μάρτυς και πιστός» (Απ. α' 5).

Ναι, τούτο μας βεβαιώνει περίτρανα, σε άλλη περίπτωση, ο Απόστολος Παύλος, ο οποίος λέγει: «Πιστός δέ ὁ Θεός, ὃς οὐκ ἐάσει

ὕμᾱς πειρασθῆναι ὑπὲρ ὃ δύνασθε, ἀλλὰ ποιήσῃ σὺν τῷ πειρασμῷ καὶ τὴν ἔκβασιν τοῦ δύνασθαι ὑμᾶς ὑπενεγκεῖν» (Α΄Κορ. ι' 13).

Μη φοβάσθε, λοιπόν. Να ἔχετε ἐμπιστοῦνῃ στον Θεό. Γιατί αὐτός βλέπει τον πειρασμό σας, εὐρίσκεται δίπλα σας, κοντά σας και δεν πρόκειται να σας αφήσῃ μόνους και ἀπροστάτευτους. Ἀλλὰ θα ἔλθῃ βοηθός και ἀντιλήπτορας και συμπαραστάτης σας, ὥστε ευθύς ἀμέσως να υπερβείτε και να ξεπεράσετε τον ὅποιο πειρασμό.

Ετούτῃ τη θείᾳ βοήθειᾳ και συναντίληψῃ εὐχομαι σε ὅλους μας.
Αμήν.